

ABSTRAKT

Bydlení je základním lidským právem. Nenaplnění tohoto práva může být jedním z významných činitelů, jenž přispívá k sociálnímu vyloučení. Podstatný vliv v procesu sociálního vylučování představuje vznik vyloučených lokalit, protože vznikají mimo infrastrukturu, v některých případech na okraji infrastruktury obce. Převažuje zde nízká úroveň domovního nebo bytového fondu – neudržované objekty, nedostatečné hygienické podmínky či přeplněnost domovních jednotek. Nájemní vztahy mnohdy nejsou právně ošetřeny a jsou značně nestabilní, popř. neexistují vůbec. Obyvatelé tak zde žijí bez jakéhokoliv právního vztahu. Neexistence legislativního ukotvení sociálního bydlení přispívá k prohloubení a rozšiřování sociálního vyloučení lidí. Situaci je však možné částečně řešit, a to aplikací různých přístupů ke standardnímu bydlení – například přístupy k sociálnímu bydlení, přístupy zaměřenými na prevenci vzniku bezdomovectví (Housing First, Housing Led, Rapid Rehousing atd.) nebo v rámci privátního nájemního sektoru. V teoretické části se práce zaměřuje především na představení základních pojmů. V rámci řešeršní části se práce soustřeďuje na mapování situace lidí přestěhovaných ze sociálně vyloučených lokalit do standardního bydlení. Hlavním cílem monitorování života ve standardním bydlení je srovnání kvality života informantů před nastěhováním a po nastěhování do standardního bydlení.

Klíčová slova: bydlení, sociální vyloučení, Housing First, kvalita života